

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2024 r. – Kantor/Rada

(Sprawa T-579/24)

(C/2025/398)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Viatcheslav Moshe Kantor (Herclijja, Izrael) (przedstawiciele: T. Bontinck, M. Brésart i F. Patuelli, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2024/2456 z dnia 12 września 2024 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie, w jakim na jej mocy nazwisko skarżącego umieszczone w pozycji 896 załącznika do decyzji 2014/145/WPZiB zmienionej decyzją (WPZiB) 2022/582 z dnia 8 kwietnia 2022 r. nadal ma w nim figurować – z tych samych powodów co w owej ostatniej decyzji;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2024/2455 z dnia 12 września 2024 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających w zakresie, w jakim na jego podstawie nazwisko skarżącego umieszczone w pozycji 896 załącznika I do rozporządzenia (UE) 2014/269 zmienionego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2022/581 z dnia 8 kwietnia 2022 r. nadal ma w nim figurować – z tych samych powodów co w owym ostatnim rozporządzeniu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie niezgodności z prawem kryterium, o którym mowa w art. 1 ust. 1 lit. g) i art. 2 ust. 1 lit. g) zmienionej decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi oraz w art. 3 ust. 1 lit. g) zmienionego rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, dotyczącego wiodących przedsiębiorców lub przedsiębiorców prowadzących działalność w sektorze gospodarczym zapewniającym istotne źródło dochodów rządowi Federacji Rosyjskiej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędu w ocenie.
 - Skarżący uważa, że Rada popełniła błędy w ocenie, gdy zastosowała wobec niego kryterium g) oraz określone w art. 1 ust. 1 lit. d) decyzji 2014/145 i w art. 3 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 269/2014 kryterium dotyczące osób, które wspierają rosyjskich decydentów lub czerpią z tego korzyści. Skarżący twierdzi ponadto, że w świetle przedstawionych przez niego dowodów Rada nie oparła się na aktualnych, precyzyjnych i spójnych poszlakach.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i praw podstawowych.
 - Skarżący twierdzi, że zaskarżone akty stanowią nieproporcjonalne naruszenie jego prawa własności oraz wolności zgromadzania się i zrzeszania się. Skarżący uważa, że zaskarżone akty nie są ani niezbędne, ani odpowiednie do osiągnięcia celu realizowanego przez środki ograniczające, a także, iż nie są spójne ze wspomnianym celem. Skarżący twierdzi ponadto, że zaskarżone akty nie mają charakteru tymczasowego – zasadniczego z punktu widzenia ich proporcjonalności. Wreszcie skarżący uważa, że zaskarżone akty wywołują nadmierne negatywne skutki wobec osób trzecich.

3. Tytułem żądania ewentualnego skarżący powołuje się na zarzut dotyczący niezgodności z prawem podniesiony wobec kryterium g).
- Skarżący twierdzi, że pierwsza część kryterium g) jest niezgodna z prawem, ponieważ ustanawia niewzruszalne domniemanie, jest bezzasadna i nie opiera się na regułach wynikających z ogólnego doświadczenia. Ponadto druga część tego kryterium jest niezgodna z prawem, ponieważ jest sprzeczna z zasadami pewności prawa, legalności i proporcjonalności oraz z celami środków ograniczających.
-